

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Варна , 21.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 31 СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Любомир С. Нинов

при участието на секретаря Анелия Ц. Тотева
като разгледа докладваното от Любомир С. Нинов Гражданско дело № 20203110111244 по описа за 2020 година

В исковата молба ищцата Д.Б. твърди, че от 1998г. е държавен служител на МВР и в служебни правоотношения с ответника Областна дирекция на МВР Варна. Със Заповед № 8121К-1029/02.02.2017г. на министъра на вътрешните работи е преназначена за държавен служител в ОДМВР - Варна, съгл. чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР, считано от 01.02.2017г. В процесния период, за времето от 01.02.2017г. до момента на сезиране на съда-10.09.2020г. е заемала длъжността „Началник на сектор „Български документи за самоличност" при Областна дирекция на МВР - Варна и към настоящия момент продължава да изпълнява служебните си задължения в ОДМВР - Варна на същата длъжност. Твърди, че до 31.01.2017г. и е била изплащана ежемесечно левовата равностойност на полагащата се храна на служителите на МВР съгласно разпоредбата на чл.181, ал.1 от ЗМВР."(Изм. -ДВ, бр. 14 от 2015 г.) На служителите на МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност", чиято размер се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи, съгл. чл.181, ал.4 от ЗМВР. Твърди, че от 01.02.2017г. до завеждане на иска не и е начислявана и изплащана левовата равностойност на полагащата и се като служител на МВР храна. Твърди, че съгласно нормата на чл.46, ал.1, пр.1 от ЗНА разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл". Разпоредбата на чл.181(1) от ЗМВР гласи: "На служителите на МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност." Законодателят изчерпателно е посочил в разпоредбата на чл.142, ал.1 от ЗМВР, кои са служителите на МВР, от където следва, че нормата на чл.181, ал.1 от ЗМВР трябва да се прилага по отношение на всички служители на МВР. Разпоредбата на чл.181 от ЗМВР за последно е

изменена през 2015г. и до настоящият момент е непроменена. През 2015г. е издадена Заповед № 8121з-775/01.07.2015г. на Министър на вътрешните работи, относно „Определяне на размера на левовата равностойност на храната за служителите на МВР за 2015г. като на основание чл.181, ал.4, във връзка с ал.1 от ЗМВР, в т.1 от заповедта е определен размера на левовата равностойност на храната за служителите на МВР за 2015г. на 120лв. месечно. До настоящият момент са действали следните заповеди: Заповед №8121з -37/19.01.2016г.; Заповед №8121з-58/09.01.2017г.; Заповед №8121з-44/16.01.2018г.; Заповед №8121з-1716/28.12.2018г. и последно действаща към момента е Заповед №8121з1464/31.12.2019г., като всяка последваща заповед отменя предходната. Във всички заповеди размерът на левовата равностойност на храната е определен на 120лв. месечно. Твърди, че от 01.02.2017г. за служителите на МВР по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР не се определя размер на левовата равностойност на храната в издадените заповеди на Министъра на ВР, съгласно чл.181, ал.4 във връзка с ал.1 от ЗМВР, поради което на нея не и е начислявана и изплащана полагащата и се по закон, като служител на МВР, легова равностойност за храна. Счита, че непосочването на служителите на МВР по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР, в гореизброените заповеди на Министъра на ВР, издадени след 01.01.2017г. относно „Определяне на размера на левовата равностойност на храната за служителите на МВР", не изменя и не отменя законово установеното им право в нормата на чл.181, ал.1 от ЗМВР, че като служители на МВР им се осигурява храна или левовата й равностойност, като тяхното непосочване представлява празнота в подзаконовата нормативна база (Заповед №8121з58/09.01.2017г.; Заповед №8121з-44/16.01.2018г.; Заповед №8121з-1716/28.12.2018г. и Заповед №8121з-1464/31.12.2019г.), която урежда размера на левовата равностойност на храната за служителите на МВР. Така служителите на МВР по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР са поставени в по-неблагоприятно и неравностойно положение спрямо всички други служители, които полагат труд по трудово или служебно правоотношение в МВР. Счита, че в случая е приложима нормата на чл.46, ал.2 от ЗНА и определения размер на левовата равностойност на храна за служителите на МВР, в заповедите действащи през процесния период 01.08.2017г. - 31.07.2020г., следва да се отнася и за пропуснатите в тях служители по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР, т.е следва да се отнася за всички служители на министерството по силата на ЗМВР. Поради което за нея възниква законово обоснована претенция за заплащане на левовата равностойност на храна, като служител на МВР за периода от 01.08.2017г. до 31.07.2020г. - общо 36 календарни месеца, ведно със законната лихва. Предявява искане, съдът да постанови решение, с което да осъди Областна дирекция на МВР гр.Варна, да заплати на ищцата сума в размер на 4 320лв., представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на 120лв. месечно за периода 01.08.2017г. - 31.07.2020г. (общо 36 месеца), ведно със законовата лихва върху цялата сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, както и сумата в размер на 669,84лв. представляваща мораторна лихва върху неизплатената сума за храна в размер на 120 лева месечно за периода от 01.09.2017г. - 09.09.2020г. и претендира разноските по делото.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е подал писмен отговор, с който счита предъявените претенции за неоснователни и недоказани. Не оспорва обстоятелството, че през периода 01.02.2017г. - 09.09.2020г., както и към настоящият момент, ищцата е заемала длъжността "началник сектор „БДС" при ОД МВР - Варна. Възражава, че съгласно разпоредбата на чл.142, ал.2 от ЗМВР изрично е посочено, че статутът на държавните служители по ал.1, т.1 се урежда със ЗМВР, а съгласно ал.4 на същият член „статутът на държавните служители по ал.1, т.2 се урежда със Закона за държавните служители". Статутът на ЛРТП се урежда при условията и по реда на Кодекса на труда и по ЗМВР (чл.142, ал.5 от ЗМВР). Твърди, че през 2017г., след изменение и допълнение на ЗМВР, служебните правоотношения на държавни служители в МВР, за които се прилага разпоредбата на §86 от ПЗР от Закон за изм и доп. на ЗМВР (ДВ бр.14 от 2015г.) и които към влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон. Съгласно §69, ал.6 от ПЗРЗИДЗМВР „При назначаване на служителите по ал.1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл.181, ал.1. Изрично законодателят е посочил, че служебните правоотношения на държавните служители в ЗМВР не се прекратяват, а се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител. Излага че основание за изплащане ежесечно на суми за храна на служители от МВР е чл.181, ал.1 от ЗМВР и издадените въз основа на него министерски заповеди - Заповед № 81213-37/19.01.2016г., Заповед №81213-58/09.01.2017г.; Заповед №8121344/16.01.2018г.; Заповед №81213-1716/28.12.2018г. и Заповед №81213-1464/31.12.2019г., като в същите не е предвидено на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР, да се заплаща легова равностойност на пари за храна, чийто размер за целия процесен период, за който се претендират е определен на 120лв. месечно. Твърди, че за периода до 02.02.2017г. държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР са имали право да получават и са получавали леговата равностойност на храната, като законодателят е регламентирал, че размера ѝ се определя със заповед на министъра на вътрешните работи, като след 02.02.2017г. държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР, в това число на ищцата Б. не е изплащана леговата равностойност за храна, поради обстоятелството, че същата не и се дължи. Твърди, че съгласно §69, ал.6 от ПЗРЗИДЗМВР на същата е определена индивидуална основна заплата, включваща и леговата равностойност на храната по чл.181, ал.1 от ЗМВР. Излага, че с приемането на сега действащия ЗМВР (обн в ДВ бр.53 от 27.06.2014г.) в чл.142, ал.1 се определя кръгът на служителите на МВР, а именно - държавни служители и ЛРТП, като съгласно ал.2 на посочения член, статутът на държавните служители се урежда със ЗМВР. Твърди, че нормата на чл.181, ал.1 от ЗМВР не следва да се разглежда чрез съпоставяне с останалите норми в ЗМВР и законодателят изрично е определил статута на служителите по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР да е по ЗДСл, в който не се предвижда предоставянето на храна или леговата ѝ

равностойност. Моли да се отхвърлят предявените искове.

Съдът приема, че предявените искове намират правното си основание в чл.181, ал.1 от ЗМВР вр. чл.142,ал.1 от ЗМВР и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Съставът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Страните не спорят относно това, че ищцата е била и е служител на ответника за процесния период като заема длъжността началник сектор БДС при Областна дирекция на МВР-гр.Варна за времето от 1.02.2017г. до 9.09.2020г. Не се спори от носно това, че през посочения период на ищцата не е изплащана отделно легова равностойност за храна, че месечният размер на леговата равностойност за храна през процесния период заплащан от ответника е 120лв. всеки месец.

За основателността на така предявените искове в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че е бил в служебно правоотношение с ответника и е полагал реално труд в процесния период, размера на леговата равностойност за храна, падежа на задължението за плащане на леговата равностойност за храна и размера на обезщетението за забава.

В тежест на ответника при доказване на горните факти е да докаже, че е изправна страна по съществуващото между страните служебно правоотношение, съответно да установи правоизключващите си възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, а именно, че при определяне на възнаграждението на ищеца е включена и леговата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, съгласно пар. 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР.

Основният спорен въпрос в производството е изцяло правен и той се свежда до това дали след преназначаването на ищцата като държавен служител в ОДМВР-Варна със заповед № 8121К-1029/02.02.2017г. на министъра на вътрешните работи на същия следва да се заплаща отделно леговата равностойност за храна по чл.181, ал.1 ЗМВР, съответно дали тази легова равностойност е включена в определената му от м.февруари 2017г. основна работна заплата.

Съгласно пар.69, ал.1 ПЗРЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017г./, служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага §86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр.14/2015г./ и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по §70, ал.1, т.1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния

служител, считано от датата на влизане в сила на този закон.

Съгласно разпоредбата на пар.69, ал.6 ПЗРЗИДЗМВР при назначаването на служителите по ал.1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл.181, ал.1 ЗМВР.

Тоест, самият закон определя начина, по който следва да се формира основната заплата на служителя и в нея нормативно е включено както допълнителното възнаграждение за прослужено време, така и левовата равностойност на храната. Видно от приложените заповеди 81213-37/19.-1.2016г. (л.50) и заповед 81213-58/09.01.2017г.(л.51) на Министъра на вътрешните работи на служителите по чл.142, ал.1, т.1 и т.3 от ЗМВР, каквато е била ищцата преди преназначаването, е определена левовата равностойност на храна в размер на 120лв. месечно. Ето защо, считано от м.февруари 2017г., когато ищцата е преназначена по посочения ред, възнаграждението за прослужено време /т. нар. клас/, и левовата равностойност на храната не се начисляват отделно, а представляват компонент от получаваното основно възнаграждение. При това положение следва да се приеме, че служителят няма право на отделно допълнително възнаграждение за храна извън основното си възнаграждение. Ако се приеме обратното тоест, че ищецът като държавен служител в системата на МВР-чл.142, ал.1, т.2 от МВР има право на храна или нейната равностойност съгл. чл.181, ал.1 от ЗМВР, по последният би се поставил в по-благоприятно положение в сравнение със служителите по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чиито правоотношения не са се преобразували в служебни по силата на пар.69, ал.1 ПЗРЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017г./.

На следващо място разпоредбата на чл.142, ал.1 от ЗМВР регламентира отделните категории служители на МВР: 1. държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; 2. държавни служители; 3. лица, работещи по трудово правоотношение. На осн. чл.142, ал.2 от ЗМВР само статутът на първата от тези категории служители - държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението (тези по чл.142, ал.1, т.1 от ГПК) се урежда от специалния Закон за министерството на вътрешните работи. Статутът на служителите по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР се урежда от Закона за държавния служител, на осн. чл.142, ал.4 от ЗМВР. Следователно, касае се за два специални закона- ЗМВР и ЗДС, който намират приложение по отношение различните категории служители в рамките на системата на МВР. Приложното поле на специалния закон не може да се разширява по отношение на съдържанието на служебното правоотношение, регламентирано от друг специален закон. В случая, както се посочи по горе ищцата е назначено по служебно правоотношение в МВР, на осн. пар.69, ал.1 ПЗРЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017г./. Съдържанието на служебното й правоотношение се урежда от Закона за държавния служител, на осн. 142, ал. 4 от ЗМВР. От

своя страна ЗДС не предвижда в полза на служителите на държавна служба храна или нейната равностойност, аналогична на уредбата по чл.181, ал.1 от ЗМВР.

Следва да се има предвид, че ищцата не е поставена в неравностойно положение спрямо останалите служители на МВР, тъй като за нея също е предвидено заплащане на средства за храна, но те са включени в заплатата ѝ, а не се отразяват като самостоятелно перо към нея.

По изложените съображения съдът приема, че така предявеният иск е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Предвид направените изводи за неоснователност на така предявения главен иск, неоснователен е и акцесорният иск за заплащане на обезщетение за забава, поради което същият следва да бъде отхвърлен само на това основание.

С оглед изхода от спора и на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение в размер на 130лв., определено от съда в пределите на чл.25, ал.1 от НЗПП.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. Т. Б. ЕГН***** от гр.Варна, *** срещу Областна дирекция на МВР – гр.Варна адрес гр. Варна, ул.„Цар Калоян” №2, обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.181, ал.1 вр. чл.142, ал.1 ЗМВР и чл.86, ал.1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: сумата 4320 лв., представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на 120лв. всеки месец за периода 01.08.2017г. – 31.07.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 10.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 669.84лв., представляваща обезщетение за забавено плащане върху главницата /върху неизплатената сума за храна в размер на 120лв. месечно за периода 01.08.2017г. – 31.07.2020г./, начислено за периода 01.09.2017г. – 9.09.2020г.

ОСЪЖДА Д. Т. Б. ЕГН***** от гр.Варна, *** **ДА ЗАПЛАТИ** на Областна дирекция на МВР – гр. Варна, с адрес: гр. Варна, ул. „Цар Калоян” №2 сумата от 130лв., представляваща сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____

